

... ΚΙ ΕΒΑΛΕ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΤΗΣ ΣΤΗ ΣΚΑΝΔΑΛΗ.

Τυλιγμένη μέσα στο παρκά για το πολικό ψύχος, η επιθεωρητής Ογιούν προσπαθούσε να καταλάβει την ακολουθία των γεγονότων. Είχε καθίσει ανακούρκουδα, πάνω στο χιόνι που έτριζε, κι είχε σκύψει για να βλέπει καλύτερα. Το κρύο τής στέγνωσε τις κόρες των ματιών, κι ο παγωμένος αέρας σε κάθε αναπνοή τής έγδερνε τη ρινική κοιλότητα. Ήταν σαν να εισέπνεε θραύσματα γυαλιού. Γύρω της άλλο ένα τρομερό ντζουούντ¹ έκανε την πάλλευκη στέπα να μοιάζει με τζάμι. Για τρίτη συνεχή χρονιά, η λευκή συμφορά χτυπούσε τη χώρα. Πολικοί χειμώνες μακράς διάρκειας ακολουθούσαν τα πολύ σύντομα καυτά καλοκαίρια. Χιονοθύελλες πολλών ημερών, τόσο δυνατές, που δεν έβλεπες τη γιούρτα² σου, που χανόσουν μέχρι να πεθάνεις, αφού είχες ξυλιάσει όρθιος, ένα μέτρο πιο πέρα. Και μετά καταγάλανοι ουρανοί πάνω από μια χώρα καθηλωμένη μέσα στον πάγο, σαν λάκα που τη διαπερνά ένας λιγοστός ασημένιος ήλιος. Η Ογιούν δεν θυμόταν να έζησε τέτοιο ντζουούντ στην παιδική της ηλικία. Το πρώτο που θυμόταν ήταν αυτό του 2001. Ένας χειμώνας τόσο βαρύς και τόσο μεγάλης διάρκειας ώστε επτά εκατομμύρια ζώα έχασαν τη ζωή τους σε ολόκληρη τη χώρα. Διατηρούσε στη μνήμη της την εικόνα εκείνων των χιλιάδων νομάδων, που μερικούς μήνες νωρίτερα ήταν περήφανοι και εύρωστοι, που αναγκάστηκαν να έλθουν χωρίς

1. Πολύ βαρύς χειμώνας. (Όλες οι υποσημειώσεις είναι του μεταφραστή).

2. Παραδοσιακή κατοικία των νομάδων που ζουν στην Κεντρική Ασία.

να το θέλουν να ζητιανέψουν και να πεθάνουν σιωπηλά, ξεπαγιασμένοι, στους υπονόμους του Ουλάν Μπατόρ. Οι άνδρες είχαν χάσει όλα τους τα άλογα, οι γυναίκες όλα τα γιακ κι όλες τις κατσίκες και τα παιδιά όλα τα αρνάκια τους, αλλά και τα μικρά τους κουτάβια. Εκείνος ο χειμώνας είχε σκοτώσει στη Μογγολία περισσότερες ψυχές απ' ό,τι τα αεροπλάνα στους πύργους του Μανχάταν. Τα δύο επόμενα χρόνια, κι άλλα ντζουούντ είχαν αφανίσει ό,τι απέμεινε από τα ξεκληρισμένα κοπάδια. Υπήρχαν οι μαύρες συμφορές, αυτά τα τροπικά καλοκαίρια που τσουρούφλιζαν σε βάθος το σκασμένο χώμα, και οι λευκές συμφορές, όπου το χιόνι έθαβε τη στέπα κάτω από μια παγωμένη κρούστα. Οι δυο συμφορές άφηναν τα κοπάδια νηστικά κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Τα ζώα ξέκοβαν από το κοπάδι προσπαθώντας να βρουν να βοσκίσουν, χάνονταν και πέθαιναν από την πείνα και το κρύο. Έβρισκαν τα σκελετωμένα πτώματά τους την άνοιξη, μαυρισμένα και καμένα από το χιόνι, κατά χιλιάδες. Ακόμα και κατά εκατομμύρια, όταν ένα ντζουούντ συγκέντρωνε σε μία συμφορά, ακόμα μεγαλύτερη, τις δύο συμφορές, τη μαύρη και τη λευκή.

Ο μικρός σωρός από πτώματα ήταν η μοναδική προεξοχή τριγύρω, μέσα σε χιλιόμετρα στέπας. Η Ογιούν αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να εξηγήσει την παρουσία της, αλλά απέφυγε ν' αναζητήσει την απάντηση στον ορίζοντα. Ο δυνατός αέρας έκανε τις κορυφογραμμές τόσο εκτυφλωτικές ώστε την έτσουζαν τα μάτια της. Συγκεντρώθηκε στα σωρευμένα πτώματα. Ο στρατιωτικός που είχε οδηγήσει το παλιό σοβιετικό ερπυστριοφόρο βγήκε από την καμπίνα του AT-L για να την πλησιάσει. Εκείνη άκουσε το χτύπημα της πόρτας, ξαφνικό, σαν ένα κούφιο κούτσουρο που σπάει, κι έπειτα το αφράτο τρίξιμο του χιονιού που συνθλιβόταν κάτω από τις μπότες του. Χωρίς να πει κάτι, έκατσε δίπλα της, κι αυτός ανακούρκουδα της έδωσε ένα φλιτζάνι από λευκοσίδηρο κι έβγαλε ένα θερμός από το ματλασέ deel¹ του.

1. Παραδοσιακή φορεσιά Μογγόλων και νομάδων της Κεντρικής Ασίας.

— Από πάνω είναι ένα γιακ, αυτό είναι σίγουρο! είπε ο άνδρας.

— Ένα γιακ ή ένα τζο¹, διόρθωσε η Ογιούν. Οι νομάδες εδώ έχουν μόνο υβρίδια. Σπάνια έχουν άγρια γιακ.

— Ή ένα τζο! συμφώνησε ο άνδρας ξεβιδώνοντας το ερμητικά κλεισμένο πώμα του θερμός με τα τεράστια γάντια του, που ήταν ντουμπλαρισμένα με μουτόν.

Έβαλε πρώτα για τον εαυτό του ζεματιστό αλμυρό τσάι με βούτυρο και μετά ρώτησε την Ογιούν αν ήθελε. Βίссонаς ή τζο, δεν είχε και μεγάλη διαφορά. Το ζώο κάλυπτε τα υπόλοιπα πτώματα με το ξεκοιλιασμένο σώμα του. Το ψύχος είχε πλέξει λαμπερές κοτσίδες από πάγο πάνω στη γούνα και τα εντόσθιά του. Ήταν πεσμένο ανάποδα, με τα τέσσερα πόδια του ανοιχτά, αηδιαστικό, πάνω σε όσα κάλυπτε με τα παγωμένα του εντόσθια. Τουλάχιστον δεν μύριζε. Το καλοκαίρι, στους σαράντα βαθμούς και πάνω, στο ίδιο μέρος, αυτός ο σωρός σε σήψη θα ανέδιδε μια αβάσταχτη αποφορά. Ο παγωμένος αέρας εξυγιάνει τα πάντα, ακόμα και τη φρίκη. Ο άνδρας έσκυψε για να δει μέσα από τα σπασμένα πλευρά του ζώου, έπειτα γλίστρησε το χέρι ανάμεσα στα σκληρά κι άκαμπτα εντόσθια...

— Ένα τζουμ! είπε. Είναι θηλυκό.

— Και τι σημασία έχει; αναστέναξε η Ογιούν κρατώντας γερά το φλιτζάνι με το τσάι της. Κι από κάτω;

— Από κάτω είναι ένα άλογο, απάντησε ο άνδρας χωρίς να διστασει.

Το μάντευες από τις οπλές των τεσσάρων εξαρθρωμένων ποδιών που είχαν μπερδευτεί με εκείνα του γιακ. Εκείνο που η Ογιούν διέκρινε σε αυτό το σώμα ήταν κάτι στο ύψος της πλάτης που έμοιαζε να έχει ραγίσει. Το πτώμα ενός θηλυκού ξεκοιλιασμένου γιακ πάνω στο εξαρθρωμένο σώμα ενός αλόγου που σαπίζει, στους μείον είκοσι πέντε βαθμούς, πεντακόσια χιλιόμετρα από το Ουλάν Μπατόρ, δεν

1. Εξημερωμένο γιακ που χρησιμοποιείται ως υποζύγιο. Το θηλυκό ονομάζεται νζουμ.

αποτελούσε στην πραγματικότητα έρευνα για το εγκληματολογικό. Θα είχε ευχαρίστως αφήσει την αστυνομία της διοικητικής περιφέρειας ν' ασχοληθεί με την υπόθεση. Υπήρχε όμως το πόδι. Το πόδι με την μπότα, το πόδι που ήταν ακόμη πιασμένο στον αναβολέα, ο οποίος ξεπρόβαλλε ανάμεσα στην παγωμένη πλάτη του νεκρού αλόγου και την κρυσταλλιασμένη κοιλιά του γιακ.

— Είναι ο αναβάτης, εξήγησε ο στρατιωτικός.

— Έχω κάποιες αμφιβολίες, απάντησε η Ογιούν, με την πλάτη ξαφνικά να πονάει από το κρύο και την κούραση. Το ζήτημα είναι να μάθουμε πώς βρέθηκε εδώ!

— Ήταν πάνω στο άλογο, σχολίασε ο στρατιωτικός.

— Ναι, και τώρα είναι κάτω από το γιακ! εκνευρίστηκε εκείνη. Έχουμε ιδέα ποιανού μπορεί να είναι;

— Όχι, απάντησε ο άνδρας. Έχουμε μόνο το πόδι.

— Και δεν δοκίμασες να το βγάλεις από εκεί, να βρεις αποδείξεις;

— Στρατιώτης είμαι, απάντησε ο άνδρας, λακωνικά.

Η Ογιούν γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε επίμονα χωρίς να δείχνει ενόχληση. Ο Γερουλντελλγέρ τής είχε ήδη μιλήσει γι' αυτούς τους νομάδες που γίνονται δημόσιοι υπάλληλοι. Αυτό που αποτελεί αρετή για έναν νομάδα αποτελεί ελάττωμα για έναν δημόσιο υπάλληλο. Ειδικά αν μιλάμε για στρατιωτικό.

— Μπορούμε ωστόσο να προσπαθήσουμε να μάθουμε για ποιον πρόκειται, έτσι δεν είναι;

Η Ογιούν γονάτισε πάνω στο χιόνι χωρίς να περιμένει την απάντηση κι άρπαξε την μπότα της οποίας το δερμάτινο μέρος είχε κολλήσει, λόγω του ψύχους, πάνω στον κρίκο. Δοκίμασε, χωρίς επιτυχία, να βγάλει από εκεί το πόδι του πτώματος. Η γάμπα, άκαμπτη σαν πετρωμένος κορμός, δεν ξεκολλούσε. Για να κρατήσει αντίσταση, στηρίχτηκε με τον ώμο της πάνω στο κουφάρι του γιακ, και τότε το βλέμμα της διασταυρώθηκε με εκείνο του στρατιωτικού. Εκείνος δεν έδειχνε να επιδοκιμάζει ό,τι έκανε η Ογιούν.

— Τι; θύμωσε εκείνη, λαχανιασμένη από την προσπάθεια.

Ίδρωνε μέσα στο παρκά της, ενώ οι πνεύμονές της γέμιζαν με κρύο αέρα. Δεν είχε διάθεση να υποστεί την ήρεμη απάθεια του στρατιωτικού.

— Δεν πρέπει να το κάνεις αυτό, μουρμούρισε ο άνδρας με αποδοκιμασία.

— Α, ναι; Και γιατί όχι; απάντησε εκείνη ενώ καμπούριαζε πάνω από το πόδι, σαν τον κατάδικο στη γαλέρα πάνω από το κουπί του.

— Εξαιτίας του πάγου.

— Επειδή πιστεύεις ότι αυτός...

Κάτι έσπασε ξαφνικά κι εκείνη έπεσε προς τα πίσω, ενώ το χιόνι που συνθλιβόταν έτριξε υπόκωφα. Μόλις ξανασηκώθηκε, με το πρόσωπο σκαμμένο από το κρύο, αναπήδησε με τρόπο και πέταξε το πόδι του ανθρώπου μακριά της.

— Έχω δει ντζουόντ να παγώνει τον κορμό της σημύδας μέχρι μέσα μέσα και να την κάνει εύθραυστη σαν γυαλί, εξήγησε ο στρατιωτικός. Επομένως, ένα πόδι...

— Δεν το πιστεύω! μουρμούρισε η Ογιούν μαζεύοντας από κάτω το ξυλιασμένο πόδι.

Ξαφνικά, το στό και η σάρκα διαλύθηκαν μέχρι τη μέση του μηρού. Το ίδιο συνέβη και με το ύφασμα του παντελονιού. Αυτό που είχαν μπροστά τους δεν θύμιζε πια με τίποτα ανθρώπινο μέλος.

— Τουλάχιστον θα έχω κάτι που θα δικαιολογεί μια εξέταση DNA...

Κοίταξε μια τελευταία φορά τον μικρό σωρό των πτωμάτων, σκέφτηκε για μερικά λεπτά, κι έπειτα έκανε νόημα στον στρατιωτικό να πλησιάσει.

— Πιστεύεις ότι θα μπορούσαμε να βυθίσουμε ένα αλυσοπρίονο γύρω γύρω και μετά να τραβήξουμε με το όχημά σου για να ξεκολήσουμε όλο αυτό από το έδαφος;

— Θα θρυμματίσεις το άλογο κι ίσως και τον αναβάτη με...

— Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εδώ όλον τον χειμώνα! Θα του επιτεθούν τα αρπακτικά.

- Μπορείς να μείνεις δυο μέρες;
- Εδώ; είπε ενοχλημένη η Ογιούν.
- Ναι, σε μένα, στον σταθμό.
- Και σε τι θα μου χρησίμεινε;
- Αν θες να περισυλλέξεις τα τρία πτώματα, πρέπει να τα αποψύξεις κι εγώ ξέρω πώς γίνεται.
- Ναι, το σκέφτηκα αυτό, απάντησε η Ογιούν. Θα μπορούσαμε ν' ανάψουμε φωτιά γύρω τους...
- Η φωτιά θα σβήσει κατά τη διάρκεια της νύχτας. Υπάρχει μια παλιά γιούρτα στον σταθμό, την οποία εγκατέλειψαν κάποιοι νομάδες μετά από ένα ντζουούντ. Θα τη στήσουμε κοντά στο ύψωμα. Θ' ανάψουμε δύο ή τρία μαγκάλια στο εσωτερικό της. Έχω και δυο μικρές γεννήτριες θερμού αέρα. Λογικά, όλα θα λιώσουν μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες. Θα μπορέσεις να ξαναφύγεις με τον κουτσό σου σε ολοκληρωμένη εκδοχή.
- Έι, δείξε λίγο σεβασμό! τον διέκοψε η Ογιούν. Πρόκειται για θύμα.
- Δεν έσπασα εγώ το πόδι αυτού του τύπου! αστείευτηκε ο στρατιωτικός.
- Σύμφωνα. Σεβάσου τον όμως. Είμαι ήδη αρκετά λυπημένη γι' αυτό που του έκανα.
- Δεν χρειάζεται να λυπάσαι, κοπέλα μου, εξυπηρέτηση του έκανες!
- Α, ναι;
- Ναι. Οι πρόγονοί μας πίστευαν ότι πρέπει να θρυμματίζεις τα οστά των νεκρών, ώστε οι ψυχές τους να μπορούν να ελευθερωθούν. Άφηναν τους νεκρούς στη στέπα χωρίς να τους θάψουν, ώστε τα άγρια ζώα να ροκανίσουν τον σκελετό τους και να ελευθερώσουν την ψυχή τους.
- Η Ογιούν θυμήθηκε ότι ο Γερουλντελλγέρ τής είχε διηγηθεί κάτι τέτοιο. Θυμήθηκε επίσης οτιδήποτε της είχε διδάξει σχετικά με τον σεβασμό απέναντι στις γιούρτες.

— Σύμφωνα για τη γιούρτα, αλλά μην προσβάλλεις τα πνεύματα που έζησαν σε αυτές.

— Μην ανησυχείς. Τα πνεύματα εγκατέλειψαν αυτές τις γιούρτες εδώ και καιρό. Κι έπειτα δεν θα την κλείσουμε ερμητικά. Θα την καλύψουμε απλώς με χοντρό πανί. Η ψυχή των προγόνων θα βρει διέξοδο μέσα από το πανί. Δεν θα τους ενοχλήσουμε.

— Καλώς, είπε η Ογιούν, η οποία άρχιζε να εκτιμά αυτόν τον στρατιωτικό, που έμοιαζε όλο και λιγότερο με στρατιωτικό κι όλο και περισσότερο με νομάδα. Θα ξανάρθω μαζί σου. Το χρωστάω σε αυτόν τον καημένο τον άνθρωπο.

Πριν ξαναμπεί στο ερπυστριοφόρο, κοίταξε μια τελευταία φορά τα πτώματα κι ο στρατιώτης μάντεψε τη σκέψη της.

— Έχω ξαναδεί γιακ να χοροπηδάνε σαν τα κατσίκια, παρά το βάρος τους. Τα θεωρούμε τεμπέλικα και ήμερα, μα αν τα προκαλέσεις μπορούν να γίνουν βίαια κι επιθετικά. Ο αναβάτης μπορεί να κυνηγούσε το θηλυκό για να το πιάσει και να το γυρίσει στη στάνη. Το άλογό του μπορεί να γλίστρησε και, μέσα στον πανικό, το τζουμ πήδηξε πάνω του, προτού ο αναβάτης κατέβει από το άλογο.

— Σπάζοντας τα πλευρά του αλόγου;

— Ένα συνηθισμένο τζουμ ζυγίζει περίπου τριακόσια κιλά.

— Μα τότε γιατί το τζουμ είναι ξεκοιλιασμένο;

— Δεν ξέρουμε σε τι κατάσταση είναι ο αναβάτης από κάτω. Ίσως να κρατούσε ούργκα.¹ Μπορεί η λαβή του λάσου να έσπασε κατά την πτώση και να διαπέρασε το τζουμ που βρέθηκε από πάνω τους.

— Το ότι βρέθηκε από πάνω τους, το καταλαβαίνω, αλλά γιατί ήταν ξεκοιλιασμένο;

— Μπορεί ο αναβάτης να επιχείρησε να ξεφύγει με τον σουγιά του πριν πεθάνει πνιγμένος μέσα στα εντόσθια...

1. Μογγολικό λάσο που αποτελείται από ένα μακρύ κοντάρι και μια θηλιά που στερεώνεται στο τέλος του.

— Κάτι δεν πάει καλά! είπε η Ογιούν.

Έμειναν σιωπηλοί για λίγη ώρα, όρθιοι ο ένας δίπλα στον άλλον, μέσα στον παγωμένο αέρα, να κοιτάζουν τα κουφάρια.

— Ή διαφορετικά... μουρμούρισε η Ογιούν χωρίς να ολοκληρώσει τη φράση της.

Εκείνος γύρισε προς το μέρος της, έπειτα σήκωσε τα μάτια στον ουρανό για να κοιτάξει στο σημείο που κοίταζε κι εκείνη. Στάθηκαν για ώρα χωρίς να πουν κάτι, προσπαθώντας να πιστέψουν αυτό που δεν τολμούσαν καν να φανταστούν.

— Το ήμισυ του γινομένου της μάζας του σώματος επί το τετράγωνο της ταχύτητάς του, είπε τελικά ο στρατιωτικός χωρίς να χαμηλώσει το βλέμμα του.

— Τι λες;

— $1/2 mv^2$. Η κινητική ενέργεια ενός σώματος που εκτελεί ελεύθερη πτώση. Είναι νόμος της Φυσικής.

— Και ξέρεις, εσύ, από Φυσική;

— Όταν ήμουν πιτσιρικάς, τον χειμώνα μέσα στη γιούρτα, όταν δεν είχα τί άλλο να κάνω, διάβαζα βιβλία Φυσικής.

Η Ογιούν σιώπησε έκπληκτη προτού σηκώσει τα καλυμμένα με πάγο φρύδια της.

— Και, λοιπόν;

— Ε, λοιπόν, όσον αφορά ένα θηλυκό γιακ, ολίγον αδυνατισμένο λόγω του ντζουούντ, δηλαδή περίπου διακόσια κιλά, αυτό ισοδυναμεί με εκατοντάδες τόνους κατά την πρόσκρουση. Έτσι γίνεται κομμάτια ένα άλογο.

— Και ο αναβάτης του...

— Και ο αναβάτης του!

— Όμως το ύψος από το οποίο γίνεται η πτώση και η ταχύτητα, θα πρέπει να μετράνε κι αυτά, ή όχι; Πώς τα υπολογίζεις;

— Πρώτον, ξεκινάς με την υπόθεση ότι δεν υπάρχει τίποτα γύρω μας από το οποίο θα μπορούσε να πηδήξει το τζουμ. Επομένως, δεν μπορεί παρά να έπεσε από τον ουρανό. Πάντως, όποια κι αν είναι η

μάζα ενός σώματος, αν η πτώση γίνεται πάνω από ένα κάποιο ύψος, κανένα σώμα δεν ξεπερνά τη μέγιστη ταχύτητα των τριακοσίων περσίπου χιλιομέτρων την ώρα. Είναι νόμος της Φυσικής!

— Ναι, είπε η Ογιούν κοιτάζοντας τον άνδρα με άλλο μάτι. Είναι νόμος της Φυσικής.

Ξαφνικά ο νεαρός στρατιωτικός τινάχτηκε, λες και συνήλθε ύστερα από μια σύντομη επιφοίτηση λογικής.

— Λοιπόν, πρέπει να πηγαίνουμε, αν θέλουμε να προλάβουμε να επιστρέψουμε με τη γιούρτα.

Πήγε να πιάσει την Ογιούν από το μπράτσο για να τη βοηθήσει, αλλά εκείνη ξέφυγε με μια δυναμική κίνηση, η οποία τον εξέπληξε, και τον προσπέρασε πάνω στο πυκνό χιόνι. Το ερπυστριοφόρο ήταν ένα παλιό άρμα μάχης του πυροβολικού του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, το οποίο ο σοβιετικός στρατός είχε ξεφορτωθεί στις αρχές της δεκαετίας του '60. Έμοιαζε με ωραίο, μεγάλο φορτηγό που αντέχει την ταλαιπωρία, με το μπροστινό μέρος του αμαξώματος μακρύ, αντιγραφά των αμερικανικών φορτηγών, και με το παρμπρίζ να έχει τρία πρόσθετα ανοίγματα, πράγμα που του έδινε τον αέρα διοπτροφόρου πεισματάρη. Η μινιμαλιστική καμπίνα ρωσικού τύπου ήταν σφηνωμένη ανάμεσα στο μακρύ καπό του κινητήρα και τη μικρή σταθερή καρότσα του πίσω μέρους. Όλα αυτά ακουμπούσαν πάνω σε δύο βάσεις με πέντε στρογγυλούς τροχούς και δύο πιο μικρούς οδοντωτούς τροχούς, που ήταν τοποθετημένοι πιο ψηλά στην κάθε γωνία και περιβάλλονταν από μεταλλικές αλυσίδες. Η Ογιούν αναρωτήθηκε ποιος είχε επίτηδες βάψει το όχημα λευκό ώστε να μη φαίνεται πάνω στο χιόνι. Αναρωτήθηκε επίσης αν ο στρατιώτης που κατείχε την τέχνη της Φυσικής έκανε κάποια σκέψη για εκείνη, από πλευράς εμφάνισης, κρατώντας της έτσι την πόρτα του οχήματος για να τη βοηθήσει να σκαρφαλώσει στην καμπίνα. Ακόμα μια φορά εκείνη ξέφυγε, πράγμα που τον έκανε να χαμογελάσει ελαφρά.

— Αλήθεια, ρώτησε εκείνος, ποιος στα πρόλαβε; Εγώ δεν έκανα

ακόμη την αναφορά μου στη Διεύθυνση και περίμενα μάλλον την επίσκεψη ενός απλού αστυνομικού της περιοχής. Ένιωσα έκπληκτος όταν μου ζήτησαν να πάω να βρω εσένα στη βάση.

— Δεν ξέρω, ομολόγησε η Ογιούν. Λάβαμε μια ειδοποίηση στο αστυνομικό τμήμα. Ένα μήνυμα μαζί με μια φωτογραφία του σωρού των πτωμάτων, ως επισυναπτόμενο αρχείο...

— Τα καταραμένα τα smartphones! Για δες τώρα που οι νομάδες θ' αρχίσουν να καλούν απευθείας το Ουλάν Μπατόρ! αναστέναξε ο στρατιωτικός κουνώντας το κεφάλι. Από την άλλη μεριά, κερδισμένος βγαίνω...

— Πώς γίνεται αυτό;

— Έρθες εσύ, κι όχι ένας αστυνομικός της περιφέρειας. Είναι προτιμότερο, έτσι δεν είναι; Ακόμα κι αν δεν φαίνεται η διαφορά μ' αυτό το παρκά που φοράς...

Η Ογιούν προτίμησε να μην απαντήσει. Θα χρειαζόταν μία ώρα για να φτάσουν στον σταθμό, κι εκείνη ανησύχησε για την αντοχή του οχήματος του πυροβολικού, το οποίο προχωρούσε με δυσκολία, σαν αρματωμένος σκαραβαίος, πάνω από τις στίβες χιονιού αντί να τις συνθλίψει.

— Θα τα καταφέρει καλύτερα από εμάς! τη βεβαίωσε ο στρατιωτικός σκάζοντας στα γέλια.

— Πώς μπορείς να είσαι τόσο σίγουρος γι' αυτό; αμφέβαλε η Ογιούν η οποία χτυπούσε με τον ώμο της πάνω στο τζάμι σε κάθε τίναγμα του ερπυστριοφόρου.

— Αυτό το όχημα το έχω ξεμοντάρει και το έχω ξαναμοντάρει όλο, κομμάτι κομμάτι, βίδα βίδα, παξιμάδι παξιμάδι! απάντησε, δήθεν με μετριοφροσύνη.

— Όλο;

— Όλο! Καρότσα, κινητήρα, αλυσίδα, ερπύστριες, τα πάντα! Μου χρειάστηκε ένα ολόκληρο καλοκαίρι.

— Μη μου πεις ότι...

— Ναι! Όταν ήμουν πιτσιρικάς, τον χειμώνα, μετά τα βιβλία της

Φυσικής, όταν δεν είχα τίποτα άλλο να κάνω, διάβαζα βιβλία Μηχανικής, εξήγησε χωρίς φανφαρονισμούς.

Η Ογιούν έμεινε να σκέφτεται κοιτάζοντας τον άνδρα στο τιμόνι. Το όχημά τους ήταν σχεδιασμένο για πόλεμο, όχι για τουρισμό. Κανένα σύστημα θέρμανσης στο εσωτερικό. Ήταν και οι δύο κουκουλωμένοι με τα παρκά τους, με την τσάπκα κατεβασμένη μέχρι τα μάτια και τα γούνινα αυτιά της κατεβασμένα πάνω στα δικά τους αυτιά. Όμως εκείνο που η Ογιούν προσπαθούσε να φανταστεί, ήταν η εικόνα αυτού του στρατιωτικού, όταν ήταν μόνος στο πόστο του, χαμένος στην καρδιά της στέπας, κάτω από έναν καυτό ήλιο, ταλαιπωρημένος από τις ξηρές καταιγίδες του καλοκαιριού. Τι σε παρακινεί να ξεκινήσεις να αποσυναρμολογείς, μέχρι και την τελευταία του βίδα, ένα όχημα του πυροβολικού, μοντέλο του 1939, του σοβιετικού στρατού; Τι είδους άνθρωπος μπορούσε οικειοθελώς να καταπιαστεί με μια δουλειά τόσο ανώφελη; Θυμήθηκε ένα ιταλικό μυθιστόρημα που της είχε προτείνει ο Γερουλντελγγέρ κατά τη διάρκεια μιας ενέδρας. Η Έρημος των κι εγώ δεν ξέρω τι. Των Ταρτάρων ίσως. Άνθρωποι που χάθηκαν κάπου στα σύνορα περιμένοντας κάτι. Έτσι φανταζόταν τον νεαρό στρατιωτικό, να αποσυναρμολογεί και να συναρμολογεί το όχημά του για να γλιτώσει από την πλήξη. Κατά καιρούς ένα ανήσυχο βλέμμα προς τον ορίζοντα για να βεβαιωθεί ότι τίποτα δεν θα συνέβαινε ποτέ, όπως όταν κάναμε μια ευχή...

Έφτασαν στον σταθμό λίγο αργότερα απ' ό,τι εκείνος είχε προβλέψει. Δεν ήταν παρά ένας από αυτούς τους στρατώνες, πάνω από τον οποίο υψωνόταν ένας πυλώνας με κεραίες, τους οποίους το πάλαι ποτέ σοβιετικό καθεστώς είχε διασπείρει παντού στη χώρα σαν ξεχασμένα φυλάκια. Η Ογιούν πήδηξε αμέσως έξω από την καμπίνα για να βρει καταφύγιο στο εσωτερικό. Ο στρατιωτικός έτρεξε να της ανοίξει την πόρτα, κι εκείνη τρύπωσε μέσα. Η μέρα έφτανε στο τέλος της. Η θερμοκρασία πρέπει να είχε πέσει πια κάτω από τους μείον είκοσι πέντε. Μόλις μπήκε στον σταθμό η ζέστη της προκάλεσε δυ-

σφορία και ξεφορτώθηκε αμέσως την κουκούλα και τα γάντια της ώστε να μην της έλθει λιποθυμία. Στα δεξιά, ένα δωμάτιο χρησίμευε συγχρόνως ως γραφείο, εργαστήριο και κουζίνα. Στα αριστερά, αντελήφθη ένα σπαρτιάτικο δωμάτιο για στρατιωτικούς. Κι ακριβώς απέναντι, χωρίς πόρτα, ένα μικρό λουτρό εκτεθειμένο και απαράδεκτο. Μια μπανιέρα παλαιού τύπου, κάτω από έναν ηλεκτρικό θερμοσίφωνα με καπιτονέ μόνωση, και παραδίπλα η λεκάνη. Και ως εγγύηση ατομικότητας, μια αδιαφανής πλαστική κουρτίνα κρεμασμένη από έναν παλιό σωλήνα με ξεφλουδισμένο χρώμιο. Σε κάθε δωμάτιο έκαιγε δυνατά ένα μεγάλο μαγκάλι.

— Κομφό! κοροίδεψε η Ογιούν ξεκουμπώνοντας το παρκά της.

— Επαρκές! τη διόρθωσε ο νεαρός άνδρας.

— Ίντερνετ έχουμε;

— Κάποιες φορές ναι, αλλά τώρα είναι αργά πια. Η γεννήτρια κλείνει σε επτά λεπτά.

— Και με τη γιούρτα τι θα γίνει;

— Δεν προλαβαίνουμε πια να πάμε να τη στήσουμε, αλλά θα πεταχτώ μέχρι τον επόμενο στρατώνα για να βεβαιωθώ ότι θα έχουμε βοήθεια αύριο. Σε μία ώρα θα έχω γυρίσει.

Η Ογιούν νόμισε ότι διέκρινε μια κάποια χαρά στον τόνο του στρατιωτικού.

Αποφάσισε να βάλει αμέσως τα πράγματα στη θέση τους.

— Μην ελπίζεις ότι εγώ θα στρώσω τραπέζι, φίλε. Δεν είμαι αυτό το είδος γυναίκας!

— Κανένα πρόβλημα, απάντησε εκείνος σκάζοντας στα γέλια, ούτε κι εγώ είμαι αυτό το είδος άνδρα. Λοιπόν, από το πρωί κανείς δεν χάλασε το ζεστό νερό. Επωφελήσου για να κάνεις ένα ωραίο μπάνιο. Μία ώρα θα πρέπει να είναι αρκετή για το δικό σου είδος γυναίκας, έτσι δεν είναι;

Μόλις εκείνη άκουσε τη μηχανή να παίρνει μπρος, έστησε αυτί μέχρι να σιγουρευτεί ότι το όχημα, που ήδη προχωρούσε, χανόταν μέσα στη νύχτα. Κλείδωσε την πόρτα, βεβαιώθηκε ότι τα παράθυ-

ρα ήταν κλειστά κι έπειτα πήγε να κάνει ένα καυτό μπάνιο. Μόλις γδύθηκε, το βλέμμα της έπεσε πάνω στον καθρέφτη και στο είδωλο του τραυματισμένου της κορμιού. Τα στήθη της ήταν ακόμη σημαδεμένα από τις πληγές που άφησαν οι δαγκωματιές. Μεγάλα σημάδια είχαν μείνει για πάντα στους ώμους και στα πλευρά της. Κι ακριβώς πάνω από το αριστερό της στήθος, γλίστρησε το δάχτυλό της στη μικρή πληγή, στο σημείο όπου η σφαίρα την είχε χτυπήσει για να τη σκοτώσει. Έκανε μεγάλη προσπάθεια ώστε να μην αφήσει την ανάμνηση του βιασμού να την κυριεύσει ξανά. Έπειτα μπήκε στο ζεστό νερό, χωρίς σαπούνι, και αφέθηκε να γλιστρήσει, διπλώνοντας τα πόδια της, μέχρι να νιώσει τη ζέστη στον αυχένα και τους ώμους. Θα μπορούσε να την πάρει ο ύπνος εκεί, αλλά από εκείνη την ημέρα δεν τολμούσε πια να κλείσει τα μάτια όταν δεν ήταν σίτι της, από φόβο μήπως δει να επιστρέφουν τα πρόσωπα των μελών της συμμορίας.¹

Ο θόρυβος της μηχανής την ξύπνησε από τον λήθαργό της. Η κούραση κι η απρόσμενη χαρά από το καυτό μπάνιο είχαν νικήσει τους φόβους της. Είχε αποκοιμηθεί. Πετάχτηκε έξω από το νερό, μούσκεμα, άρπαξε μια πετσέτα, μάζεψε τα ρούχα της, κι έτρεξε να κλειστεί στο δωμάτιο. Όμως η πόρτα χτύπησε πάνω στην κάσα και ξανάνοιξε εντελώς ακριβώς τη στιγμή που ο άνδρας έμπαινε. Ένας άγριος παγωμένος άνεμος έφερε νιφάδες χιονιού μέσα στο δωμάτιο και στριφογύρισε γύρω από το γυμνό σώμα της Ογιούν προτού να πάψει, μόλις ο στρατιωτικός έκλεισε την πόρτα με μια κλωτσιά, χωρίς ν' αφήσει από τα μάτια του το κορμί της νεαρής γυναίκας.

— Τι; είπε εκείνη εκείνη, χωρίς να προσπαθήσει να καλυφθεί.

— Όλα αυτά τα τραύματα...

— Δεν είναι τίποτα. Τίποτα που να σε αφορά, απάντησε εν είδει άμυνας.

— Ποιος σου το έκανε;

1. Γερουλντελλγέρ. *Εγκλήματα στη Μογγολία*, εκδόσεις Στερέωμα, 2015.

Την κοίταξε χωρίς να νιώθει άβολα, κι εκείνη δεν καταλάβαινε γιατί τον άφηνε να το κάνει. Δεν προσπαθούσε να καλύψει τη γύμνια της και σκέφτηκε ότι το έκανε από θυμό. Για να τον προκαλέσει.

- Εσένα τι σε νοιάζει; φώναξε χωρίς να ελέγχει τη λύσσα της.
- Δεν είναι δύσκολο να μαντέψει κανείς τι σου συνέβη.
- Κανείς δεν ξέρει τι μου συνέβη!

Ο στρατιωτικός έβγαλε τα γάντια και την τσάπκα του χωρίς ν' αφήσει από τα μάτια του το σώμα της Ογιούν. Κοίταξε το στήθος της, τους γοφούς της, την κοιλιά της, όλα τα σημάδια μιας παλιάς βιαιότητας. Ενώ ξεκούμπωνε την ισοθερμική στολή του για να ελευθερωθεί από αυτήν, συνέχιζε να την κοιτάζει.

— Ναι, είπε εκείνος, υποθέτω ότι δεν μπορώ να καταλάβω αυτό που πέρασες...

— Πάει, είναι παρελθόν!

— Δεν φαίνεται κάτι τέτοιο ούτε στο σώμα σου, ούτε στα μάτια σου! απάντησε αυτός με ήρεμη φωνή προχωρώντας προς το δωμάτιο.

— Μην προχωρείς και κλείσε αυτή την πόρτα! διέταξε η Ογιούν.

— Θα έχεις δει ότι δεν έχει κλειδαριά! είπε κάνοντας ακόμα ένα βήμα.

— Μην προχωρείς! απείλησε η Ογιούν βγάζοντας το όπλο μέσα από τα ρούχα της, που κρατούσε ακόμη κάτω από τη μασχάλη της.

— Αλλιώς, τι; την προκάλεσε ο στρατιωτικός βγάζοντας το πουλόβερ του.

Έκανε ένα ακόμα βήμα και βρέθηκε τόσο κοντά της που εκείνη ακούμπησε την κάννη του όπλου της στο μέτωπό του.

— Αλλιώς θα σε σκοτώσω!

— Θα με σκοτώσεις; Και γιατί;

— Γιατί ορκίστηκα στον εαυτό μου πως θα σκοτώσω όποιον αγγίζει το κορμί μου χωρίς αγάπη.

Εκείνος χαμογέλασε και ξεκούμπωσε το πρώτο κουμπί από το

πουκάμισό του. Έπειτα ακούμπησε το μέτωπό του λίγο πιο δυνατά πάνω στη μεταλλική κάννη, κοιτάζοντας την Ογιούν κατάματα αυτή τη φορά. Εκείνη τον κοίταξε πιο έντονα κι έβαλε το δάχτυλό της στη σκανδάλη.